

KUKKI VAINEN

KEVÄT KUKKIVAINEN

KEVÄT 1972

INARIN-UTSJOEN KUNNALLISEN KESKIKOULUN LEHTI

KEVÄT 1972

KUKKIVAINEN

Kukkivainen kukkii tänä keväänä ensimmäisen keran. Lukuvuoden aikana keräytyä äidinkielen tehtävinä ja harjoituksina suuri määrä oppilaiden kirjoituksia. Harmittavan helposti ne häviävät tehtävänsä täytettyään, vaikka niille löytyisi laaja lukijapiiri myös koulun ulkopuolelta. Kukkivainen kokeilee nyt sanojen vientiä oppilaiden koteihin ja toivottavasti naapuriinkin. Lehti on syntynyt äidinkielen ja kuvaamataidon yhteistyönä. Kuntotestejä käsittelevää artikkelia lukuun-

ottamatta kaikki muut ovat oppilaiden kirjoituksia. Kustannuskysymys on ratkaistu ilmoitushankinnoilla (Kiitos ilmoittajille!) ja pienellä irtotonumeromaksulla. Mikäli kokeilusta saadaan myönteisiä tuloksia, yritetään keran lukukaudessa uudelleen. Samalla on tarkoitus kokeilla myös kuvallista puolta.

Lehdestä mahdollisesti saatava tuotto käytetään sellaisten oppilastarvikkeiden hankintaan, joiden saamiseksi koululla ei ole varoja.

Muistojen maisema

Kylä oli kaukana suuresta maailmasta. Ihmiset elivät siellä kukin omaa elämäänsä, mutta ajattelivat siinä lomassa toistenkin kyläläisten asioissa.

Kun aurinko paistoi kesällä täydeltä terältä, lapset saivat vilskettä kinttuihin. Yhdessä mentiin aamuvarhaisella katselemaan papan navetan räystäään alle pesineiden pääskysten elämää. Pesiiä oli valtava määrä, ja jokaisella lapsista oli oma nimikkopesänsä. Pääskysten viserrykselle kauniissa ja kuulaassa ilmassa ei vetänyt vertoja mikään. Usein jopa tiedettiin, kuinka monta pääskystä piti punaista räystääänalustaa kotinaan. Jos joku niistä muutti muualle, se oli yhteinen surun aihe.

Koska kylää ympäröivät laajat ja kumpuilevat pellot, näkyvyys oli avara. Joka aamu saattoi

seurata pitkälle horisontin taakse lentävää lentokonetta ja keväisin ja syksyisin kurkiauroja. Kun joku huomasi, että kurkiaura oli tulossa, juoksimme yhtenä ryhmänä pellolle, jonka yli johti kapea polku. Panimme polulle pitkäsemme ja silmät tarkkana seurassimme kurkien lentoa. Kurkia näytti joka kerta olevan sama määrä, ja ne lensivät pienelle suokluelle, joka sijaitti kylästä etelään päin. Kun ne olivat menneet menojaan, huomasimme yhtäkkiä, että seurasimme pilvien liikkemintää. Pilvien liikkeistä muodostui kuvia ja kuvista syntyi ajatuksia.

Oli metsiä missä samota. Metsän elämän tutkiminen ja siellä tapahtuvan seuraaminen oli jokapäiväistä. Tutkiminen aloitettiin jo ensimmäisestä varpaan alle jääneestä sammalasta.

Aamiaisella katse kohtasi tunturien huiput. Ikkuna oli kuin kehys tähän näkymään. Kuva oli usein sinivoittoinen, ja pitkään ja hartaasti katsoessa kuvan väri muuttui syvämmäksi ja syvämmäksi. Ajatusmaailma vilkastui ja tunturit sumenivat. Aurinko kiersi rataansa ja osui aina sopivasti hayahduttamaan ja jouduttamaan aamutoimiin.

Nyt kaikki on ohi. Alueen on vesi vallannut. Vesi on peittänyt alleen kaiken: pääskysten pesät ja kurkien pesimiseudet. Kuitenkin aina nähdessäni kurkiauran toivon, että se olisi matkalla jonkin Sompioon, sellaisille soille, joita ei ihmisen väkivalta olisi turmellut.

Laura Keskitalo V C

Metsässä